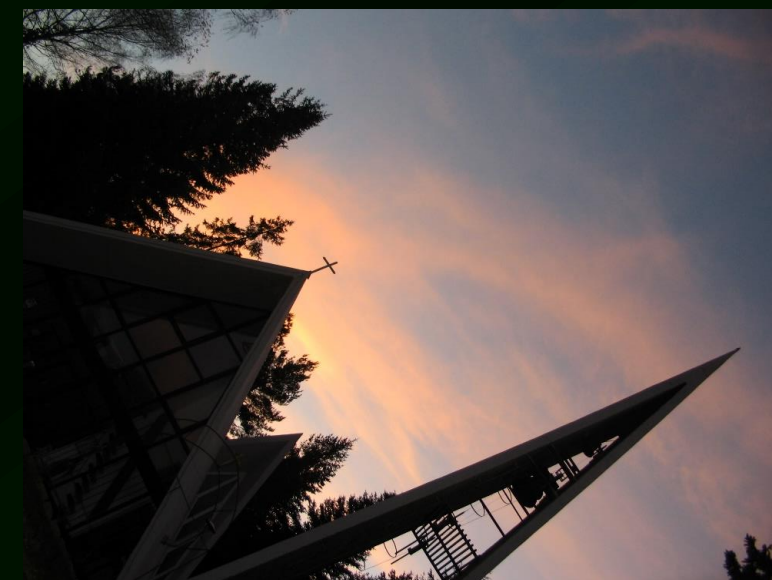

2014

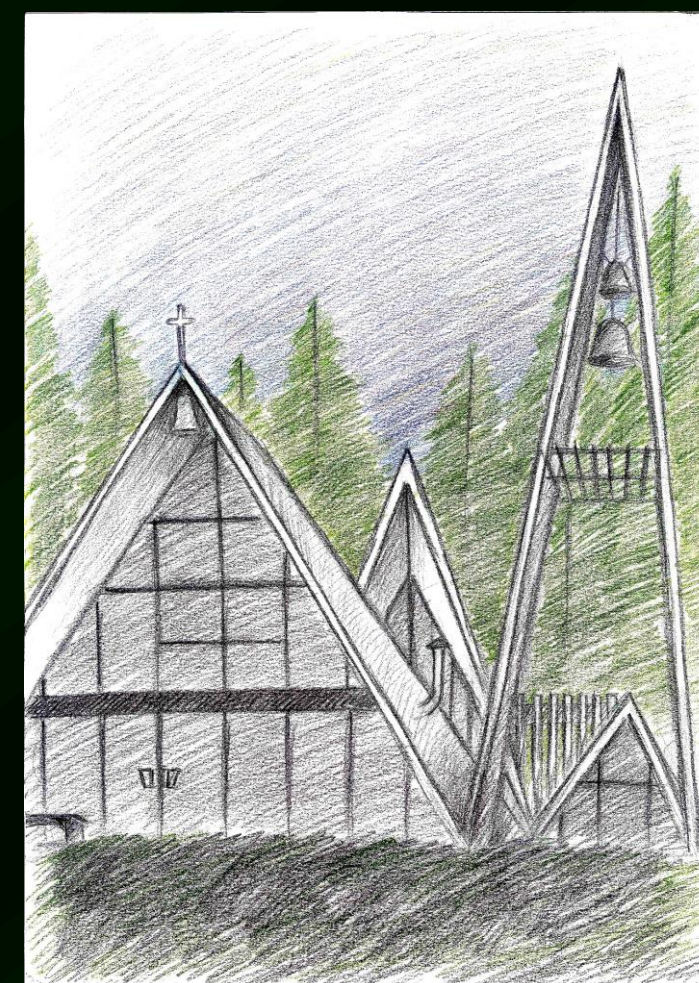
Gulyás Eszter /DYXARA/
Bevezetés az építészetbe

Fenyő

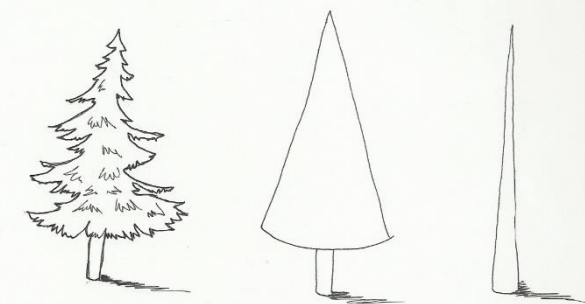
A fenyő különleges jelentéssel bíró fa- és anyagfajta, magában hordozza az állandóságot és az öröklétet. Méltóságot sugároz, elegáns, szúrós, ugyanakkor az ünnep jelképe is. Karcsú, magasba törő alakjával maga mögé utasítja a többi fafajtát. Dominanciájával meghatározó eleme bármely területnek, ahol megjelenik, éppen ezért a fenyőkkel körülvett épületeknek meg kell találni az összhangot a fákkal, az erdővel. Hollóháza katolikus temploma tökéletesen együtt él a fenyvessel, amely körülveszi, égbe nyúló csúcaival a fák alakját idézi. Egyszerű anyagával és felépítésével része az erdőnek, az erdő pedig a templomnak, egymást erősítve egy különleges építészeti és természeti alkotást hoznak létre. Egy nyugalmas, szakrális, biztonságot sugárzó helyszín alakul ki, amely különleges hangulatával nagy hatást gyakorol látogatóira. A templom tulajdonságaiban követi a körülötte magasló fákat, megvan benne a fenyők szúróssága, ünnepélyessége és magasztossága.

A fenyő szó sokféleképpen kötődhet egy építészeti alkotáshoz, lehet alapanyaga egy háznak, körülölelheti, adhat ihletet a formához, de az is lehet, hogy csak egy-egy jellemző tulajdonsága, hangulata jelenik meg egy épületben. Talán a tervező szándékosan csempészi bele, talán véletlenül jelenik meg, de mindig ad valami többletet: szépséget, eleganciát, izgalmat, természetességet.

A fenyő szó hallatán két dolog juthat az eszünkbe: a fenyő mint anyag és maga a fa. Egyetlen fenyőfát megfigyelve, észrevehető, hogy valamilyen különös szerepet tölt be környezetében: képes kapcsolatot teremteni föld és ég között. Ezt a különleges képességét alakjának és felépítésének köszönheti. A lombzat alul még széles, nagyobb részt elvesz a térből, ezáltal a földfelszín szerves részét képezi, fölfelé haladva azonban egyre szűkül, megszüntetve a talajjal való kapcsolatot, az ég felé nyúlva. Azzal az ellentéttel, ami a fa teteje és alja között feszül, illetve hogy általában kiemelkedik környezetéből, a csúcsnál egyszerűen kifordítja a teret, érzékeltetve a felső szféra végtelenségét. Felépítéséről elmondható, hogy a lombzat, ami a fa alakját meghatározza, egyetlen hosszú egyenes törzs köré szerveződik, ami által a fa világtengelyként is értelmezhető.

A mogyoródi kilátó képes magára venni a fenyőhöz hasonló tulajdonságokat, amire azonban hivatott is. A hely különleges jelentőségű a falu lakói számára, a hely szelleme arra készítette őket, hogy oda épületet emeljenek. Régen egy fából készült kilátó állt itt, ami azonban leégett, de a helye nem maradhatott üresen, rövidesen egy új épület emelkedett a régi helyébe, ami a település jelképévé vált. A kilátó alsó része négyzet alapú, téglafalú torony, amely anyagában, kiterjedésében és tömörségében is szervesen kötődik a földfelszínhez. Ennek tetején található a „kilátó” szint, amely már kiemelkedik a fák közül, teret nyit a végtelen látványra. Ezt a részt egy kupola zárja, amely a fenyőhöz hasonlóan finom átmenetet képezve átadja a helyét a felső végtelen térnek. A kupola és az épület test között található szárnyak pedig irányt jelölnek a térben, amely által az épület a tájékozódás tengelyévé válik. A helyiek felfedezve a hely jelentőségét, kápolnát rendeztek be Szent László tiszteletére az épületben, így szakrális értelemben is összeköti a fenti és a lenti világot, és őrzi a körülötte lakók identitását.

Bevezetés az építészetbe 2014

Fenyő- Mogyoródi Kilátó, Kovács Zsolt K.

Fenyő

A fenyő, és vele együtt még számos fafajta már évezredek óta szerves részét képezi az építészetnek. Az általam választott helyszínen, Miskolcon, a Tetemváron már évszázadok óta faépítésű templom szolgált a helyi gyülekezeteket. Azonban, különböző okok miatt, az épületet többször át- vagy újjáépítették, legutoljára 1997-ben volt szükség jelentősebb változtatásokra, miután sajnálatos módon felgyújtották. A fenyőfa nem csak a templom építőanyagaként található meg a helyszínen, mivel monumentális méretű fenyőfák hasítják az eget, a templom tornyával egyetemben.

Miskolci Deszkatemplom

A fenyőfák tűlevelei az állandóságot, és az időtlenséget szimbolizálják, így a dombon magasodó templomépület is az örökkévalóság és az elmúlhatatlanság jegyeit hordozzák magukban. A templomhoz tartozik egy temető, mely szintén nyugalmat, és csendet áraszt magából. Az épületet 100 éves fák veszik körül, melyek jól meg tudják szűrni a város zajait, így semmi sem zavarja meg az épület atmoszféráját.

A fa közelsége és az anyaghasználat azonban nem merül ki a külső homlokzat és a tető szerkezetében, vagy a fenyőfákban, hanem mindez folytatódik a templomtérben is. Az orgonakarzat, a földem és a fal bizonyos részei fából készültek, vagy azzal vannak burkolva, így meleg, barátságos hangulatot kölcsönöz a belső térnek. A templom rendhagyó építőanyagának köszönhetően szoros kapcsolatban áll a természettel, így sugározza magából az örökkévalóságot és természetességet. Mindez a fenyőfának köszönhető.

